

KAPITEL SJU

Vägen till Vatten

– SÅ DET ÄR DU SOM ÄR MAY-AH? konstaterade en varm röst i halvmörkret.

May-ah nickade och kisade för att kunna urskilja något runt sig. Ett fräsande hördes, och plötsligt lystes ett ansikte upp av en flammande låga. Ansiktet var utan tvekan manligt, och det var fårat av ålder. Mannens hår var lika silvergrått som May-ahs eget, men hans lockades svagt runt det trekantiga ansiktet. Han log.

– *Lordar esuanal* för vår något brutala kallelse, sa han och skrattade lågt åt May-ahs överraskade min. Se inte så förvånad ut, det är bara så pass mycket emgah jag klarar. Slå dig ned.

Medan den gamle mannen talade blev rummet allt ljusare, facklorna som satt längs väggarna tändes en efter en tills allt lystes upp av varma rödgula lågor. De stod i någon slags sal, hög till tak med dörrar på tre väggar. Dörrarna var numrerade, precis som husen i Aicilé. Mannen visade på ett par skamfilade fåtöljer med blekröda dynor, som May-ah och Jess sjönk ner i. Så reste han sig från sin egen plats, en hög stol i mörkt trä, och gick lugnt fram till ett litet bord. På bordet stod en gonggong med tillhörande hammare, och den slog mannen på. Tonen var svag men verkade hänga kvar i luften länge efteråt.

– Nu har jag meddelat rådet att du är här, sa han och återvände till sin stol.

May-ah nickade för att visa att hon hade förstått. Sedan tog hon mod till sig och frågade:

– Varför är jag här?

Mannen tittade förvånad på henne. Sedan log han.

– Aicilé är en avlägsen stad, sa han förklarande. Vi välkomnar alla nyheter från Taran-Zell, hur obetydliga de än kan verka.

Någonstans ljud en klocka, och mannen nickade sakta.

– De är redo för dig nu, sa han. Följ med mig.

Han reste sig igen och ledde flickorna vidare mot en hög dubbeldörr i massiv ek, vars svagt inristade mönster syntes som fladdrande skuggor i skenet från de båda facklorna på vardera sidan. May-ah kastade en blick på Jess, som såg något osäker ut.

– Lycka till, sa mannen glatt och vinkade.
Dörrarna öppnades, och de båda flickorna fick ensamma gå in.

•••••

Det fanns fem rådsmedlemmar, tre kvinnor och två män i olika åldrar. Den som såg trevligast ut var en ung blåögd man, som nonchalant lutade sig tillbaka i sin stol. Ledaren av de fem, den äldre kvinnan som satt i den högsta mittenstolen, såg irriterat på honom. Alla rådsmedlemmar var klädda i vitt, håret var helt täckt av vita skynken som gick långt ner i pannan på dem, och männens hakor var fullständigt slätrakade. Jess nickade ödmjukt för dem, och efter att ha sett hur hon gjorde i ögonvrån upprepade May-ah det exakt. Den äldre kvinnan log, men innan hon hade hunnit säga något tog Jess till orda.

– Har jag förstått det rätt när jag säger att hon bara ska berätta lite om vad hon har varit med om? frågade hon.

– Det är korrekt, svarade kvinnan, något överraskad.

Allas blickar vändes mot May-ah, som kände hur hon kröp ihop inför dem. Så suckade den blåögde lätt.

– Ser ni inte att vi skrämmer henne? frågade han och reste sig från sin höga tronliknande stol.

Han gick fram till May-ah med ett glatt leende och slog ut med händerna mot rådsmedlemmarna.

– Det här är Aia, sa han och pekade på kvinna som satt till höger om honom, längst bort från ledaren. Mitt namn är Col. Ledaren heter Simone, och sedan är det Sami och Dani. Vi är inte så mycket mer än såhär, men säg det inte till någon.

May-ah log lite, hon kunde inte låta bli. Col såg nöjd ut och återvände till sin plats. Simone skakade lätt på huvudet, men hennes leende var varmt och vänligt.

– Vi är bara nyfikna, May-ah, sa hon. På dig och på Taran-Zell. Låt mig se... Vad var det egentligen som förde dig hit till Aicilé? Du är lång väg från Gorn.

Vid nämnandet av hennes hemskog fick May-ah en klump i halsen, och hon såg ner i det polerade stengolv.

– Jag... talar inte bra, mumlade hon. Svårt att tala.

Hon suckade och försökte minnas de rätta orden. Efter en liten stund av intensivt tankearbete fick hon fram fler.

– Jag rest i två veckor, sa hon. Gorn har brunnit. Alla döda. Jag kvar.

Förvånansvärt mycket kunde läsas i dessa få korta meningar. Simone satte handen för munnen. Hon hade blivit mycket blek.

– Döda? viskade hon med tunn röst. Till och med... Venibar?

May-ah rynkade pannan. Namnet var bekant. Var hade hon hört det

någonstans? Jovisst, för bara två veckor sedan, i Gorn. Ledaren. Hon nickade sakta. Simone begravde ansiktet i händerna och började gråta. Det kom så plötsligt att alla bara såg förvånade ut för ett ögonblick. Sedan gick Jess fram till ledaren för Aicilés råd och räckte henne sin näsduk.

– Tack, lilla du, sa Simone hest och försökte rycka upp sig. Ni får ursäkta mig... Jag kände Venibar en gång.

– Ledaren, sa May-ah. Inte Venibar längre. Längesen. Bara Ledaren.

Simone nickade sakta och torkade sig nästan ilsket i ögonen med den lilla fina näsduken.

– Jag kände honom innan han blev Ledare, sa hon tyst. När han var ung... Tack för den... upplysningen May-ah av Gorn. Önskar du något i gengäld för vetenskapen om Venibars död?

Det tog May-ah en stund att i huvudet översätta de många krångliga orden, men när hon hade fått det rätt nickade hon ivrigt.

– Jag komma vidare, sa hon. Till vatten... rike?

Det sista ordet uttalades långsamt och osäkert. Simone såg förvånad ut, det gjorde förresten de andra rådsmedlemmarna och Jess också.

– Till Namarill, landet bortom Sakimar? sa Jess med förbryllat rynkad panna. Ingen far nånsin dit.

– Det går inga båtar till Namarill, sa Simone långsamt. Men... det kan finnas ett annat sätt. May-ah, har du någonsin hört talas om Aennil?

Eyiden behövde inte tänka länge för att med säkerhet skaka på huvudet.

– Det är en systerstad till Aicilé, insköt Col. Den ligger ungefär två dagars båtfärd österut härifrån. Du kan få lift med en av våra handelsbåtar. Det är inte Namarill, men det är en bit på väg.

May-ah tänkte efter. Två dagars båtfärd. Förmodligen var dessa fordon långsammare än Jords magiskt ihopvävda ljungbåt, men det var ytterligare ett stycke av vägen som hon inte skulle behöva gå ensam. Så May-ah nickade.

.....

Följande dag la en flotta av fem breda kanotliknande båtar ut från Aicilé. I varje båt satt fyra passagerare på bekväma bänkar, de behövde inte ro eftersom båtarna än så länge bara flöt med strömmen.

– Vi kommer inte att göra det hela tiden, inflikade dock Jess, som efter otaliga böner hade fått tillåtelse av Diana och Irel att få följa med till Aennil. Du ser de där käpparna?

Hon pekade längs båtkanten, där långa träkäppar var fastbundna med läderremmar.

– De är till för att vi ska kunna staka oss ut i strömmen igen ifall den knuffar ut oss mot kanten, förklarade hon glatt. Och när floden delar sig, vilket

den kommer att göra, så måste vi hålla oss i rätt fåra. Annars får vi problem.

May-ah nickade och betraktade omgivningarna som de sakta gled igenom. Doften av jasmin som hon hade känt under de senaste dagarna i Aicilé hängde fortfarande kvar, men den var inte lika stark längre. Längs flodkanten växte höga träd, vars slingrande rötter syntes likt grönbruna ormar under den klara vattenytan. May-ah stack ner handen i vattnet och drog häftigt upp den igen. Det var kallt, solens värme hade ännu inte hunnit tränga igenom den ständigt framforsande floden. Förvånat gloende fiskar stirrade på de märkliga farkosterna med sina glänsande ögon, och eyiden vinkade glatt åt dem. Jess log lite och lutade sig tillbaka i båten.

– Vi kan ta det lugnt tills vi passerar templet i kvällningen, sa hon och kvävde en gäspning.

– Templet? upprepade May-ah och tog blicken från flodkanten.

Jess nickade.

– Nenam, mångudinnan, det är hennes tempel, förklarade hon. Du ska få se, Ninn säger att det verkligen är värt att titta på. Alldeles vitt och glänsande, och präster och prästinnor brukar alltid välsigna oss när vi åker förbi. Josef har berättat det för mig.

Hon suckade belåtet och drog ner sin mössa över ögonen.

– Vad finns däri? frågade May-ah och pekade på det flertal rejäla trälådor och säckar som båtarna var lastade med.

Jess stönade lite och kikade fram under mössan.

– Varor till Aennil, svarade hon. Vi handlar med dem, byter saker.

– Vad för... saker? undrade eyiden och smakade på det nya ordet.

– Som... pärlor till exempel, sa Jess. Aennil ligger närmare havet, ser du, och där finns det väldigt vackra pärlor. Titta.

Hon höll upp en tunn silverkedja som hon bar runt halsen. Dess hänge bestod av en skimrande vit saltvattenpärla, hängande i en droppformad berlock.

– Vacker... sa May-ah beundrande.

Jess log lite.

– Papi gav den till mig när jag fyllde 13 år, sa hon och stoppade tillbaka hängsmycket innanför klänningen. Det kostade en förmögenhet, men det var det värt. Aennil byter dem för trä och säd, och ibland också för lite Taran-Zellnyheter.

Hon la armarna bakom huvudet och slöt ögonen. May-ah tittade på henne en stund, och beslöt sig för att låta flickan vila ut innan det blev dags att se templet. Hon ägnade istället sin tid åt att leka med det förbirusande vattnet.

Lika stilla som floden flöt eftermiddagen fram. Männen och kvinnorna i båtarna, som tidigare hade kastat glada skämt och gliringar fram och tillbaka,

blev nu mera dämpade. De tuggade stillsamt på sina svampfyllda brödknyten och pratade knappt.

– Templet närmar sig, viskade Jess till May-ah. Vi kommer snart att få se det.

May-ah kisade mot något som verkade vara en glänsande ädelsten någonstans långt borta. Allteftersom strömmen förde båtarna närmare, kunde hon se en fantastisk byggnad, helt murad i vit sten. Den var omgiven av en prunkande blomsterträdgård som sände ut bedövande dofter. På små stenbelagda stigar gick män och kvinnor, samtliga klädda i vitt, runt och samtalade lågmält med varandra. Där fanns också ett flertal figurer utrustade med kvastar, som med yttersta försiktighet sopade stigen framför prästerna och prästinnorna.

– Noviser, mumlade Jess. De är bara lärlingar, inte riktiga Nenampräster ännu. Jag tror att de sopar bort insekter.

En av figurerna fångade speciellt May-ahs uppmärksamhet. Det var en man, mycket bredaxlad, som ödmjukt sopade framför en högre och respektingivande prästinna. Han verkade... bekant på något vis. May-ah rynkade pannan. När båten gled förbi mannen höjde han blicken, och hans små svarta ögon mötte hennes. Hon flämtade till. Det kunde inte vara han, det kunde det inte... Men det var det. Rövaren Bob, vars händer hade varit slutna om hennes handleder och hållit henne hårt fast. Som hade försökt stjäla hennes pärlor, som hade gjort henne illa. Novis för en mångudinna? May-ah skulle just till att ropa ut sin förvåning, när Bob log mot henne. Det var ett... ett... saligt leende. Som om han hade funnit sin sanna och enda fullständiga lycka. May-ah svalde sitt rop. Bob strålade mot henne, höjde handen till en vinkning, och sedan var han borta. May-ah sänkte blicken och undersökte sina händer. Vad var det egentligen som hade hänt på Rackarbackarna?

Kanske jag aldrig får veta det, tänkte hon. Kanske det är något som bara händer Väktaren, och jag är ju Väktaren nu. Möjligen är det helt normalt.

Men rynkan ville inte försvinna från hennes panna, och hon tänkte på det den natten då alla i båtarna runt henne hade fallit i sömn. Anföraren som satt längst fram i hennes båt hade bett henne att väcka dem alla i gryningen, då strömmarna skulle börja hota med att föra in dem i sidolängan av Eyafit. May-ah låg på rygg på bänken där hon och Jess hade suttit, med sina fötter dinglande över relingen. Människoflickan och hennes fränder sov ihoprullade i filter på golvet, och deras lätta andetag blandades med vattnets milda sus när farkosterna rörde sig långsamt vidare.

Ledaren var mycket mäktig och vis, tänkte den unga eyiden sakligt. Han hade stora krafter inom sig, annars skulle inte Reliken ha valt honom att födas till Väktaren. Reliken gav honom ett sätt att få utlopp för den magi som redan fanns där. Eller?

May-ah hade sett upp till Ledaren i hela sitt liv. I hennes ögon hade han varit ofelbar och mäktig, med krafter nog att göra vadsomhelst. Född till gud, ett helgon att leda Gorns eyider. Hon hade aldrig sett honom som en riktig person förut, en levande varelse precis som hon själv. Kanske det inte var så att Reliken hade valt honom på grund av extraordinära krafter som han hade fötts med, kanske hade han varit den enda som i någon mån kunde stå ut med ansvaret. Plötsligt slog det May-ah att Venibar, Ledarsonen Venibar, måste ha varit livrädd när han märkte vad han kunde göra. Han hade inte fötts till Väktare. Det var något som bara hade hänt ändå.

Men han hade i alla fall sin familj runt sig, tänkte May-ah lite sorgset. Eyider som älskade honom och stöttade honom. Som visste vad han gick igenom och hur de kunde hjälpa på rätt sätt.

Hon var tvungen att hjälpa sig själv nu. Vad som än hände skulle hon ta itu med det på egen hand. Ensam. May-ah svalde en klump i halsen. Resten av natten tillbringade hon med att titta på *tiesso Oneldina* som blinkande tröstade mot henne.

När morgonen kom ruskade hon liv i de andra, som skyndsamt kvicknade till. De hade börjat närma sig stället där floden delades i två, och det var nu som det verkliga arbetet började. De långa träkäpparna lossades från sina band, och var och en av de resande fick varsin att staka sig fram med. May-ah greppade sin hårt, och ställde sig balanserande vid babords sida. Ett brusande ljud växte sig starkare, och båtarna sköt ordentlig fart när strömmen ökade i styrka. Vatten skvätte upp och de små dropparna landade i de resandes ansikten.

– Koncentrera er! befallde anföraren, en lång senigt stark karl med sotsvart hår. Alla käppar i vattnet!

De lydde allihop. Först märktes ingenting, men sedan bromsades hastigheten en aning. Det gick långsamt, men tillsammans lyckades de behålla kontrollen över båtarna. Eyafits förgrening syntes tydligare nu, och dess södra utlöpare skummade vilt och friskt. May-ah, Jess och de andra var tvungna att ta i av alla krafter för att hålla kvar båtarna i den lugnare delen av floden. Till slut hade de lyckats, med bara en smärre förlust. I forsens krängningar hade de förlorat en säck säd till floden. Till May-ahs förvåning försökte ingen fånga säcken igen innan den försvann. Hennes nyfikenhet stillades när de hade kommit in i lugnare vatten och hetsen hade lagt sig.

– Man måste offra något litet till Eyafit, sa Jess och torkade svetten ur pannan. Bara så att floden vet att beskydda oss från sin vrede. Bättre en säcksäck än ett liv.

Resten av färden gick i sakta mak, och den kvällen la de till i Aennil. Det var en vacker liten stad, betydligt mindre än Aicilé, men mer utsmyckad. Det

växte blommor i stora stenrundlar överallt, och blomstrande plommonträd var planterade mitt i stan. I centrum av det största torget porlade en fontän. Efter att ha hjälpt till med att lossa lasten i hamnen drog Jess med sig May-ah in till staden. De promenerade runt en stund och beundrade de prydligt anlagda rabatterna. Sedan återvände de till båtarna, där en fest för att fira de nyanlända leveranserna precis hade gjorts i ordning. May-ah hade redan bestämt sig för att inte stanna länge i Aennil, utan fortsätta österut så fort som möjligt. Uppdraget vilade tungt över hennes axlar, och det gav henne ingen ro. Så när mörkret föll över det lilla lägret packade eyiden sin lilla ryggsäck full av överbliven festmat, strök Jess vänskapligt över det ljusa håret, och lämnade Aennil.

•••••

Det regnade. Det hade regnat i dagar nu. Gräset under May-ahs klor hade förvandlats till gyttja, och den räckte henne numera till anklarna.

Det verkar som om jag närmar mig Vattens rike, tänkte hon irriterat. Jag hoppas att jag får ett trevligt välkomnande. Vid de Fyras all makt och härlighet, den här färden är sannerligen en riktig mardröm!

Hon följde fortfarande floden, som nu hade börjat ringla sig i allt vidare krökar som hon måste hoppa över. Regnet var inte likt något regn som May-ah tidigare hade upplevt. Det fullständigt forsade ner från den gråaktiga himlen, det var som att stå under ett vattenfall. Kaskaderna fyllde luften så att hon knappt kunde andas. Det var precis så att eyiden kunde se igenom väggen av fallande droppar, och det ihållande forsande ljudet ekade i hennes huvud. Förblindad stapplade hon fram, kämpande mot den växande dåsigheten, trampade på som i trans. Så sjönk hon plötsligt ner till knäna i illaluktande slemmig lera, och en skarp smärta i högerfoten fick henne att skrika till. Tårar välde upp i hennes ögon, och hon gjorde några utmattade försök att dra sig loss. Men det var hopplöst. Hon sjönk tillbaka ner, den här gången ända till midjan. Hennes ben försökte sparka, men gyttjan höll ett stadigt tag om dem. May-ah började sjunka. Tröttheten övermannade henne, och hon fick fullt med vatten i lungorna när hon panikartat försökte andas. Hennes fingrar klöste i den mjuka leran för att finna något att hålla i. Åh, det var så svårt att hålla ögonen öppna... May-ah gav till ett svagt klagande stön. Hon kände hur armarna och benen blev allt trögare och svårare att röra. Gyttjan räckte henne nu till hakan. Hon svalde hårt ett flertal gånger, drog ojämna desperata andetag och försökte intala sig själv vad hon måste göra. Kämpa.

Tänk på Reliken, befallde hon Ska Reliken, den Allra Heligaste, gå under i smutsig lera, i ett stinkande träsk? Ledaren skulle bli så besviken...

Men hon kunde inte förmå sig att röra en lem. Då plötsligt hördes något igenom det ihållande regnet. Eller snarare... inget hördes. Ljudet av regnet hade dämpats betydligt, och det ringde inte längre i May-ahs öron. Hon tvingade sig själv att höja huvudet och se vad som stod på. I utkanten av hennes synfält skymtade en svart kåpklädd figur, som reste sig likt en skugga mot månen. Med uppdragandet av sina sista krafter försökte May-ah röra sin ena arm, höja den för att be om hjälp. Figuren såg på henne med ögon som glimmade likt silver under huvan. Så sträckte den ut en hand ur mörkret. Handen var så blek att den nästan bländade May-ahs känsliga ögon. En röst talade. Den påminde om en porlande vårbäck, en sval och ljuvlig lisa för trötta fötter. May-ah kände sig nästan utvilad bara av att lyssna till den.

– *Votna, släpp ditt grepp*, sa den på klingande emgah.

Ett slurpande ljud, som om någon med stor svårighet drog sig upp ur en enorm gyttjepöl, hördes. Genom trötthet och kylan kände May-ah hur leran drog sig undan från henne. Det var som om hon stod i ett hål i marken, leran rörde sig knappt vid hennes hud. May-ah uppfattade en skymt av en märkligt grönlilafärgad hårlock under figurens huva, men den var borta i nästa hjärtslag.

– *Ta tag i min hand, eyid*, sa figuren med sin svala underbara röst.

Det var inget befallande i den, bara bedjande. May-ah höjde sin hand och fattade figurens. Den var kall, väldigt kall, och det kändes nästan som om den rörde sig under hennes grepp. Inte handen, den var stadig och fast, men det var något under huden som vibrerade. Eller så kanske inte huden satt fast vid köttet ordentligt, eller... May-ah kunde inte riktigt komma på det rätta ordet. Figuren drog upp henne ur hålet så lätt som om hon vore en fjäder, och ställde henne sedan på marken bredvid sig som nu var hård och torr. May-ah såg på figuren med en blandning av nyfikenhet och respekt.

– *Tack*, sa hon. *Men hur...*

Hon tystnade. Det var något med den här varelsen som gjorde att alla frågor verkade onödiga. Så May-ah fick nöja sig med att betrakta den. Den var lång, huvudet högre än hon själv, och de silvriga ögonen blänkte i skenet av den plötsligt synliga fullmånen.

– *Det var så lite...* sa den klara sorgsna rösten.

Tystnad. May-ah kunde inte slita ögonen från figurens dolda ansikte. Det fängslade henne, förtrollade henne. Det var så...

– *Ensam*, sa figuren. *Ja. Och av en god anledning också, eyid.*

– *Jag...* jag heter *May-ah*, sa May-ah i brist på något annat att säga och tog ett steg bakåt.

– *Ja...*

Figuren nickade, och eyiden fick åter se en lock av dess hår. Det vred och slingrade sig under huvan som om det hade ett eget liv.

– Och vad gör May-ah så här nära Vattens rike? frågade rösten milt. Här är farligt. Trampar man snett så kommer man aldrig loss.

– Jo, jag märkte det, mumlade May-ah lågt för sig själv. Jag är på väg för att få hjälp, sa hon lite högre. Jag blev skickad hit av...

Hon avbröt sig. Det kändes som om hon hade sagt precis lagom mycket. Figuren stod tyst ett ögonblick, som om den övervägde något. Så vände den sig om och började skrida iväg på steg så mjuka att de inte hördes. May-ah tvekade först, men så beslöt hon sig för att följa efter. Som om den alltid hade funnits under den mjuka leran trädde en hårt trampad stig fram där hon gick. Figuren verkade inte följa någon stig. Den verkade faktiskt inte gå överhuvudtaget, den såg ut att glida. Inga skor syntes under kåpan, figuren verkade vada fram med fötterna dolda under leran. May-ah följde den kåpklädd med stigande nyfikenhet. Regnet hade nu slutat, men luften var så immig att det lika gärna kunde ha fortsatt att vräka ner. May-ah var våt in på bara skinnet, men figuren framför henne såg inte ens fuktig ut. De gick och gick, May-ahs eyidsinnen sa åt henne att de färdades vidare österut. Den tröstlösa grågröna träskmarken bredde ut sig överallt. Någonstans hördes ett mäktigt dån som bara växte sig starkare och starkare. Den breda floden som May-ah hade följt delade sig åter i flera små bäckar, som alla tog sin egen slingrande väg åt öster.

– Allt vatten kommer hit, sa figuren plötsligt. Och allt vatten kommer härifrån. Minns det.

Rösten lät lika klar som om figuren hade befunnit sig alldeles bredvid, trots att den egentligen skred en bra bit framför May-ah. Plötsligt stannade den alldeles framför ett stup. Den vände sin silverblick mot May-ah och nickade åt henne att hon skulle komma närmare. Hon lydde och blev stående alldeles mållös. Framför henne öppnade sig en bred klyfta, ett gapande hål i marken. Det avlägsna dån, som nu hade växt till ett öronbedövande vrål, fick här sin förklaring. Ravinens södra kant, till höger från May-ahs håll sett, bestod av ett enda jättelikt vattenfall. Det höga mullrandet ekade mellan ravinens väggar, som förstörde det flera gånger. Det var ett fruktansvärt oväsen. Men... var det inte ljud där också? May-ah spetsade öronen. Jo... Det var utan tvekan ett annat ljud där, ett svagt klagande läte. Någon som grät.

– Vem är det som gråter? frågade May-ah figuren.

Den sänkte huvudet, som om den sörjde.

– Många, svarade den lågt. Det här är Sakimar, platsen där Namarill kastar sina väldiga vattenmassor utför stupet. Det här är gråtens land, snyftningarnas rike, hemvist åt all världens sorger. Vatten bor här.

– Åh? sa May-ah och blev med ens ivrig. Men då måste jag få träffa henne! Det är väldigt viktigt, och jag skulle hälsa från...

Hon tystnade. Det var för Vattens öron endast.

– Från? upprepade figuren. Från vem?

– *Det ska bara Vatten veta*, sa May-ah bestämt.

– *Så du kan berätta för mig*, sa figuren lugnt och slet av sig den mörka kåpan som dolde dess ansikte.

May-ah gapade och föll genast ner på knä. Framför henne stod en mycket lång kvinna med dödsvit hud och långt böljande hår som snodde sig likt ormar runt hennes huvud. Hon var klädd i en mörkblå vidärmad klänning som var så lång att den fullständigt dolde hennes fötter. Eller så kanske de var nersjunkna i gytjtjan, i vilket fall som helst syntes de inte. Kvinnans flygiga hår hade, precis som May-ah redan hade sett, en konstig grönlila färg och det uppförde sig inte enligt någon av fysikens lagar. Det flöt runt som om det befann sig i vatten istället för på land. May-ah höll stadigt sin blick vid marken. Hon visste att hon nu stod inför den allra äldsta av de Fyra, den dryga vakterskan över Sakimar. Vatten.

– *Res dig, May-ah*, sa den sorgsna rösten. *Vad kan jag hjälpa dig med?*

May-ah reste sig häftigt, ivrig att lyda.

– *Jo, först ville Jord att jag skulle hälsa hennes syster*, sa hon trevande och lätt nervöst. *Och sedan...*

Hon drog fram Reliken, som glimrade trolskt i månskenet. Vatten kastade en snabb blick på den.

– *Dess livskraft är borta*, konstaterade med en röst som lät död. *Hur hände det?*

För andra gången berättade May-ah hela historien i grova drag, från Gorns förintelse till Relikens död. Vatten tog försiktigt amuletten i sina händer. Hon synade den noga, vägde den i handen och drog sakta in dess doft. Sedan suckade hon lågt.

– *Något liknande har aldrig hänt förr*, sa hon och bekräftade därmed det som May-ah redan hade fått veta av Jord. *Det kräver noga forskning.*

– *Forskning? upprepade eyiden.*

Vatten nickade och lämnade tillbaka Reliken.

– *Jag måste tänka*, sa hon lågt. *Och fundera. Och skåda in i Droppen. Ursäkta mig.*

Hon gled nerför branten som om hon hade gjort det oräkneliga gånger förr, och May-ah kikade nyfiket efter henne. Ravinens botten var en svart glasblank sjö som verkade bråddjup. Vatten svävade lätt över den och lämnade bara några ringar på den släta vattenytan efter sig. Hon försvann in i en mörk grotta i andra änden av ravinen. Om May-ah kisade så kunde hon se konturen av Relikens heliga kvadrerade cirkel inristad intill grottöppningen.

Det där måste vara Vattens ingång till de Fyras Rum, tänkte hon. *Jag undrar hur det ser ut där inne...*

Utän att hon la märke till det tog hon ett steg framåt. Löst grus och

småsten föll rasslande ner i sjön flera famnar nedanför, och sakta började May-ah glida...

.....

Hon vacklade till och lyckades på något mirakulöst sätt hålla sig upprätt när hon i ett moln av grus gled nerför den leriga branten. Den svarta vattenytan kom allt närmare, och hon kunde inte göra något för att stoppa det. Plötsligt var världen beckmörk, och iskallt vatten sköljde över henne. May-ah flämtade efter andan, drog in vatten i lungorna och fåktade vilt omkring sig. Men hon hade aldrig lärt sig simma, livet i Gorn hade inte begärt det av henne, och sjön var obarmhärtig. Vattnet kylde ner henne, och hon kände tröttheten förlama armar och ben. Hon kunde bara se, utan kraft att ens blinka, hur mörkret bredde ut sig åt alla håll runt henne. Hon andades inte längre, hon bara sjönk allt djupare ner i avgrunden. Så kände hon plötsligt en kyla så intensiv att hon ryckte till. Och tillsammans med denna kyla fanns också något annat. Något... tungt.

Ja... tungt, tänkte May-ah omtöcknat. Och... starkt.

Känslan fanns överallt, runt henne, inuti henne. Den spred sig som en brand i torrt gräs i hennes kropp. Brand... Som om hon upplevde det hela för första gången kom bilden av Avenis sorgsna ansikte framför May-ah. Det kändes som om någon hade sparkat henne i magen, och hon kände hur ögonen tårades. Aveni, Aveni... Hon ville inte se hans ansikte, som fanns åt vilket håll hon än vände sig. Hon skulle aldrig mer få se honom, höra hans skratt eller känna hans doft. Fler bilder. Ledarens stolta min, hennes mor vars ansikte hade fastnat i ett tyst skrik, släktingar, vänner. Alla döda. Något som glittrade under ett träd, en älva som inte heller hade hunnit undan.

Varför kunde inte jag få följa er? Varför måste jag bli lämnad ensam kvar?

May-ahs tankar födde sig själva nu, och hon kunde inget annat göra än att tänka dem alla. Bilder, ord, ansikten snurrade runt i hennes huvud. Skräcken av att se Reliken död, och hela den långa vägen utan att ha någon att dela allt med. Det var bara nattsvart förtvivlan.

Det här är sorgens land, tänkte hon plötsligt. Det här är alla tårars sjö. Jag... måste... upp.

Vem skulle vaka över Reliken om inte hon fanns? Skulle den Allra Heligaste ligga bortglömd på botten av Sakimars sjö, bara för att hon inte orkade kämpa? Nej, det skulle inte få hända, inte så länge hon var Väktaren! May-ah gjorde ett försök till att sparka med sina ben, men det kändes som att röra sig i sirap. Med stela fingrar fuflade hon efter Reliken, och när hennes hand slöts om den steg en värme inom henne. Den tinade upp hennes nerkylda lemmar och fick sorgen att blekna bort. Kraften återvände så snabbt att det nästan sprakade om henne, och med starka sparkar tog hon sig åter

upp till ytan. Hon visste inte riktigt hur det hade gått till, men den nyfunna styrkan fick henne att skaka av sig den hopplöshet hon hade känt. Kall luft strömmade ner i hennes lungor och fick henne till hennes stora förvåning att hosta upp en hel del vatten. Det smakade konstigt och brände på tungan. Inte alls som det söta vatten som rann i Gorns bäckar. May-ah kravlade sig sakta upp på den motsatta stranden, som var en kal stenplatå, ungefär tio fot lång. Framför henne reste sig en hög klippvägg utan minsta spricka, förutom den svarta grottöppning där Vatten hade försvunnit. May-ah reste sig på darrande ben och stapplade närmare. Reliken kändes varm att hålla i, och hon frös fortfarande så att hon skakade, så hon kupade händerna om den för att få ut så mycket värme som möjligt. Stenplatån var bara ett par steg tvärsöver och var slät som ett golv. Plötsligt insåg May-ah att det var en underlig sorts släthet. Platån var nästan hal, och den grå stenen glänste matt. Det var en sådan glatthet som kom från hundratals fötter som hade nött ner stenens alla ojämnheter till ett jämt silkeslent golv.

– *Det måste ha tagit århundraden*, mumlade May-ah för sig själv och strök över stenen med förundrad min.

– *Nej*, sa den lugna sorgsna röst som tillhörde Vatten bakom henne. *Det tog årtusenden.*

Elementaren gled fram till May-ah med uttryckslös min.

– *Du fryser*, konstaterade hon kort. *Följ med mig.*

May-ah, som tänkte fråga ifall Vatten hade kommit fram till något, stängde munnen innan hon hade hunnit säga ett ord. Vatten gled åter in i grottan, och May-ah följde efter samtidigt som hon darrade av köld. Elementaren skred ljudlöst in i den skumt upplysta grottan, förbi svarta ingångar till sidorum och skrymslen som det drog kallt ifrån. May-ah vågade inte titta in i dem av rädsla för att hon skulle få se en skymt av mardrömslika saker, som de ting hon hade tänkt där under den svarta vattenytan.

– *Oroa dig inte, May-ah*, sa Vatten stilla. *Bilderna kommer inte tillbaka, jag lovar. Håll dig bara borta från sjön.*

– *Vad var det där egentligen?* dristade sig May-ah till att fråga. *Det var... skrämmande.*

Vatten var tyst en liten stund.

– *Det var Tårsjön*, sa hon. *Varenda droppe i den är en tår, fälld i ögonblick av djupaste förtvivlan. Håll dig borta från den.*

Hennes röst var så opersonlig, så tonlös, att May-ah bara nickade lydigt. Hon hade inga planer på att känna sig så otroligt hjälplös igen i alla fall. Plötsligt stannade Vatten, så hastigt att May-ah förmodligen skulle ha gått rakt in i henne ifall hon inte hade varit beredd på något åt det hållet.

– *Här kan du få stanna och vila ut till imorgon bitti*, sa elementaren. *Jag hoppas att du finner det bekvämt.*

– *Åh tack, sa May-ah och log osäkert. Jag ska säkert trivas.*

Utan minsta skymt av ett leende vände Vatten ryggen till och försvann. May-ah drog ett djupt andetag och öppnade den trädörr som elementaren hade stannat vid. Det var åtminstone ett trevligt rum, i alla fall så trevligt som det kunde bli i ett land som det här. Det kalla stengolvet var täckt av en röd matta, som visserligen inte var särskilt vacker, men ändå så tjock att May-ahs fotklor sjönk ner en bra bit när hon ställde sig på den. En klumpig eldstad var uppbyggd vid rummets ena kortsida, men elden som brann på dess hård kastade ett kyligt blåvitt sken över den enda möbel som stod i rummet förutom mattan. Det var en massiv trääng, bäddad med ett mjukt lavendelblått täcke och en kudde lika vit som snön ovanpå Anelabergens toppar. May-ah sjönk ner på den, fullständigt utmattad... Kanske hon skulle få vila ut ordentligt nu.